

Christine Nöstlinger

Resimleyen: Christiane Nöstlinger

Mini ve

Mınav Kedi

1

nişığı
taplığı

9. baskı

Mini

ve Mınav Kedi

Çok ödüllü yazar **Christine Nöstlinger** bu sevimli diziyi, okumaya yeni başlayan çocuklar için kaleme aldı. Annesi, babası ve ağabeyiyle birlikte yaşayan Mini okula yeni başlamıştır. Her çocuk gibi o da bazen ağabeyiyle, bazen arkadaşlarıyla, bazen ailesiyle anlaşmazlıklar yaşar. Minik okurlar Mini'nin serüvenlerinde kendilerinden çok şey bulacak.

Ailesinin evde hayvan beslemesine izin vermediği Mini, okul yolundaki bir evin penceresinde gördüğü kediyle ilgilenmeye başlar. Kedinin sahibi olan yaşlı kadının felç geçirip, yaşlılar yurdunda yaşaması gerekince, Mini kediyi eve götürmeyi aklına koyar. Ama kararını ailesine nasıl açıklayacağını bilemez...

Mini Dizisi

- 1 Mini ve Mınav Kedi
- 2 Mini Denizde
- 3 Mini ve Doğum Günü Partisi
- 4 Mini Küçük Dedektif
- 5 Mini ve Yılbaşı Armağanları
- 6 Mini Kayak Tatilinde

ISBN 978-975-6227-73-2

9 789756 227732

Christine Nöstlinger

MiNi

ve Mirnav Kedi

Resimleyen
Christiane Nöstlinger

Türkçe Yayın Editörü
Müren Beykan

Türkçesi
Elif Alankuş

Christine Nöstlinger

Günümüzün çok sevilen çocuk ve gençlik kitapları yazarlarından olan Nöstlinger, 1936'da Viyana'da doğdu. Çocukluğu savaş yıllarında geçti. Viyana Uygulamalı Sanatlar Akademisi'nde öğrenim gördü. Çocuk sahibi olduktan sonra kitap resimlemeye karar verdi. İlk kitabı çizimleriyle değil, yarımcı öyküsüyle ilgi çekince, resimlemeyi bırakıp yazmaya başladı. Güntışığı Kitaplığı bugüne dek, "Mini" dizisi dışında yazarın pek çok kitabını da Türkçe'ye kazandırdı. İLK KİTAPLAR: *Küçük Korsan İşbaşında, Küçük Korsan Hazine Peşinde, Alev Saçlı Çocuk*. ÇOCUK ROMAN: *Kim Takar Salatalık Kral'ı, Konrad ya da Konserve Kutusundan Çıkan Çocuk, Konuk Değil Baş Belası, Lollipop, Susl'nin ve Paul'ün Gizli Günlükleri, Aklından Düşünceler Geçen Çocuk, Saklı Miras*. GENÇ ROMAN: *Hadı Ama Babal, İşte Şimdi Hapı Yuttum!, Arkadaş Dümeni, Kâğıt Uçakla Gizli Gizli Macera, Evde ve Uzakta, Curcuna Evi*.

Mini Dizisi 1 – MİNİ VE MİRNAV KEDİ

Yazan: Christine Nöstlinger

Resimleyen: Christiane Nöstlinger • Türkçe yayın editörü: Müren Beykan
Almanca aslından Türkçeleştüren: Elif Alankuş

Redaksiyon: Suzan Geridönmez • Son okuma: Hande Deminas

Özgün adı: *Mini und Maus*

© Dachs Verlag, Wien, 1992

© Bibliographisches Institut GmbH, Mannheim, 1992, 2001

Türkçe yayın hakları: Güntışığı Kitaplığı, 2006 • Yayın hakları, Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Dachs Yayınevi'nden satın alınmıştır • Tüm yayın hakları saklıdır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Ağustos 2006, 9. baskı: Şubat 2014

(Her baskı 2000'er adet yapılmıştır.)

ISBN 978-975-6227-73-2

www.gunisigkitapligi.com

Kapak uygulaması: Berra Gürsel • Baskı öncesi hazırlık: Nesilhan Önceylan

Baskı: Gezegeni Basım (100. Yıl Mah. Mithatpaşa Sokak 2. Cad. No 202/7A Bağcılar 34280 İstanbul (0212) 325 71 25 servisi) 13005

Güntışığı Kitaplığı bir Mia Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.

Serüfika: 1206-34-12439 • Profilo Plaza, Cernaal Sahir Sok. 26/28 B3 Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Telefon: (0212) 212 99 73 • Faks: (0212) 217 91 74 • E-posta: info@gunisigkitapligi.com

İşte, Hermine Zipfel. Herkes ona Mini diyor.

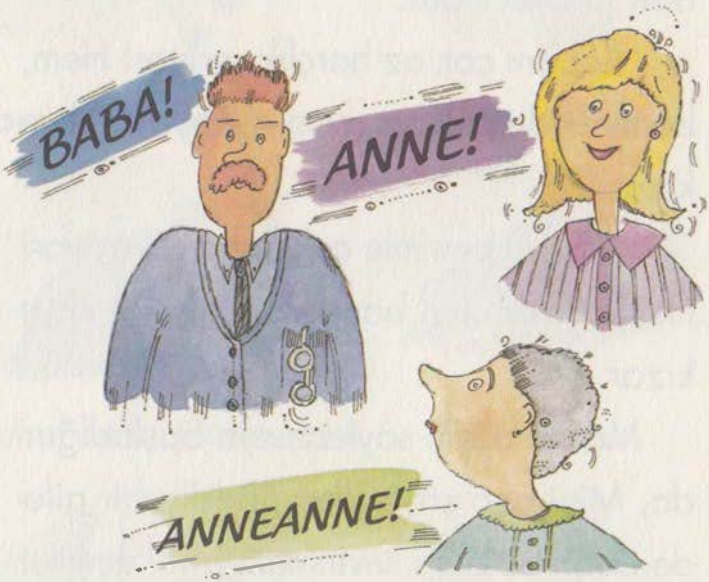
Mini yedi yaşında ve birinci sınıfa gidiyor.

Mini'nin bir ağabeyi var. Adı Martin ve ona böyle diyorlar.

Martin dokuz yaşında. Oysa, Mini'den bir santim bile uzun değil. Aslında kısa bir çocuk sayılmaz. Ama, Mini çok uzun boylu bir kız.

Mini'nin annesinin adı Lisi. Babasının adıysa Peter. Mini'nin bir de anneannesi var.

Mini'nin babası bankada çalışıyor. Annesi de turizm ofisinde çalışıyor; ama haftada yalnızca üç gün, beşer saat. Mini'nin anneannesi ise, iki yıldan beri emekli.

Mini, anne ve babasından genellikle memnun. Martin'se anne ve babasından çoğunlukla memnun değil. Sürekli onlardan şikâyet eder.

"Babam çok az harçlık veriyor! Hem, benimle de çok az oyun oynuyor!" diye kızar.

"Annem benimle çok fazla uğraşiyor! Hem de her şeyi bana yasaklıyor!" diye kızar.

Martin böyle söylenmeye başladığında, Mini ona şöyle der: "Başka bir ailede doğmadığına sevinmelisin! Bizimkiler gerçekten harika!"

Mini yalnızca bir tek konuda ağabeyi Martin'e hak verir: Anne ve babasının evde hayvan istememelerini, hiç mi hiç harika bulmaz.

Köpek olmaz!

Kedi olmaz!

Hamster olmaz!

Tavşan olmaz!

Muhabetkuşu olmaz!

Fare olmaz!

Japonbalığı bile olmaz!

Mini, özellikle kedileri çok sever. Ne zaman dileđi sorulsa, "Kedi istiyorum!" diye tutturur.

Ama annesiyle babası hep başlarını iki yana sallarlar:

Bazen de babası gülerek takılır Mini'ye: "Lotoda altı tutturursam, bahçeli bir ev alırız. İşte o zaman, sen de kedine kavuşursun!"

Ancak bu sözler Mini'yi hiç avutmaz, çünkü babası hiç loto kuponu doldurmu-
yor!

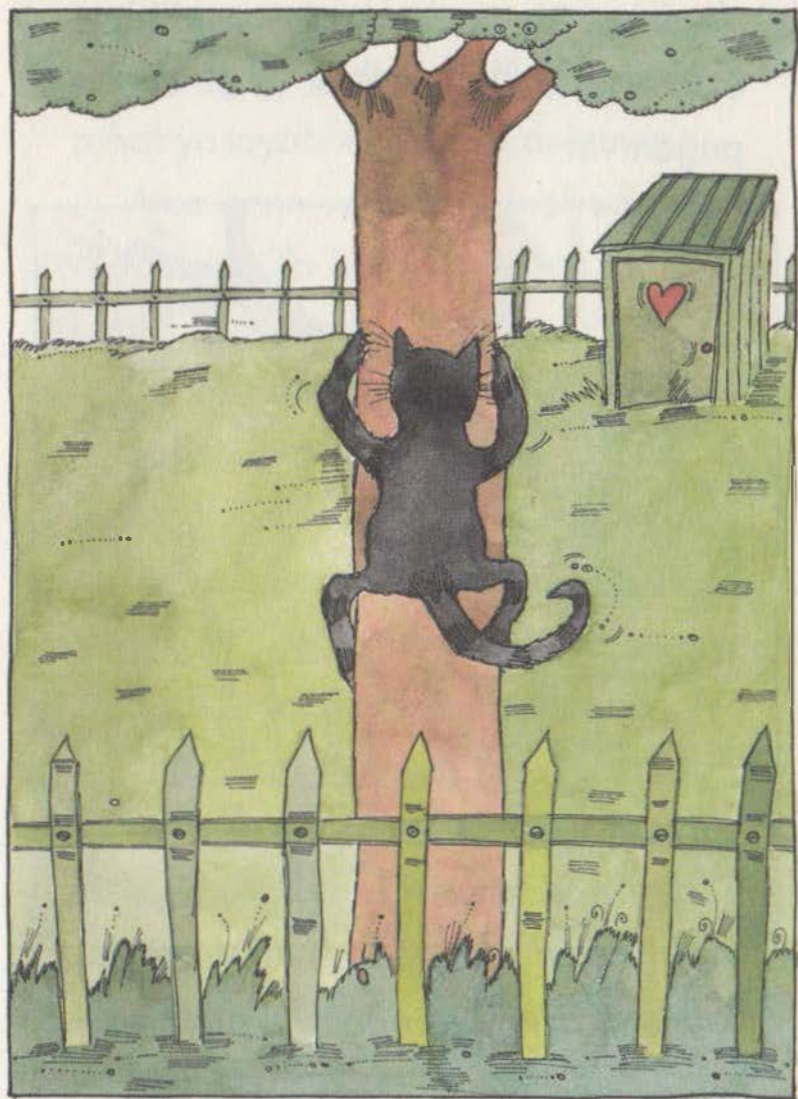
Mini içi burkularak şöyle düşünüyor:
*Kedi için izin vermediği yetmezmiş gibi,
bir de benimle dalga geçiyor!*

Üstelik Mini, neden bir kedi için mut-
laka bahçeli bir ev gerektiğini de hiç an-
lamıyor. *Bir eşek için bahçe gerekli ola-
bilir! Ya da evcil bir geyik için! Ya da bir
at için! Ama bir kedi için değil,* diye
düşünüyor.

Mini, kedilerin bahçeye ihtiyacı olma-
dığını kolaylıkla ispat edebilir! Çünkü sı-

nıfındaki birçok çocuğun kedisi var, oysa bahçesi yok.

Hatta, Mini'nin arkadaşı Maksi'nin evinde iki kedi, bir köpek ve bir de papağan var.

Hem, oturdukları daire de Miniler'in dairesinden çok daha küçük!

Mini, anne ve babasına sürekli olarak, evde bir kediyle birlikte de pekâlâ rahat yaşayabileceklerini anlatıyor.

Ama anne ve babası inat ediyorlar. Martin'se, "Ev hayvanı olarak bir sinek benim için yeterli!" diyor.

Bir tek anneannesi kedileri çok seviyor. Mini, anneannesinin bu yönünü "süper" buluyor.

Oysa, anneannesinin öbür yönleri hiç de "süper" değil, tersine Mini'nin anneannesi epeyce zor biri. En azından, Mini'nin babası öyle olduğunu söylüyor.

Mini'nin anneannesi, düzen ve temizlik konusunda felaket derecede takıntılıdır. Şakadan da pek anlamaz ve inanılmaz kolay alınır.

Mini'nin, ne yazık ki, artık ölmüş olan

dedesi, Mini'nin anneannesine, "Sevgili mızımız!" derdi hep.

Anneanneyse, eşinin böyle söylemesine katlanırdı. Ama bir gün torunu Martin ona "mızımız" deyince, öyle alındı ki, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Martin'in kendisinden özür dilemesini istedi.

Martin şöyle demeliydi: "Sevgili anneanneciğim, beni affetmeni rica ediyorum. Bir daha kesinlikle yapmayacağım!"

Mini'nin anneannesinin terbiyeli davranıştan anladığı buydu işte.

Ama Martin bunları söylemeyi kabul etmedi. "Böyle aptalca konuşmaktansa, dilimi keserim daha iyi!" diye bağırdı.

Bunun üzerine anneanneleri tamamen küssüp, evine gitti ve giderken de şöyle dedi:

Gerçekten de, üç hafta boyunca hiç ortalıkta görünmedi. Oysa her gün gelirdi. Ne de olsa, hemen köşeyi dönünce, dört apartman ileride oturuyordu.

Anneanesiyle daha fazla k s kalmasınlar diye, Martin o "aptalca lafları" bir kartpostalın arkasına yazdı ve anneanesine postaladı.

Martin, "Bu kadar aptalca bir şeyi yazmak, söylemekten çok daha kolay!" dedi.

Kartpostal anneannelerini çok duygulandırdı. Posta kutusundan kartı alır almaz, hemen onları ziyarete geldi. Hıçkırarak!

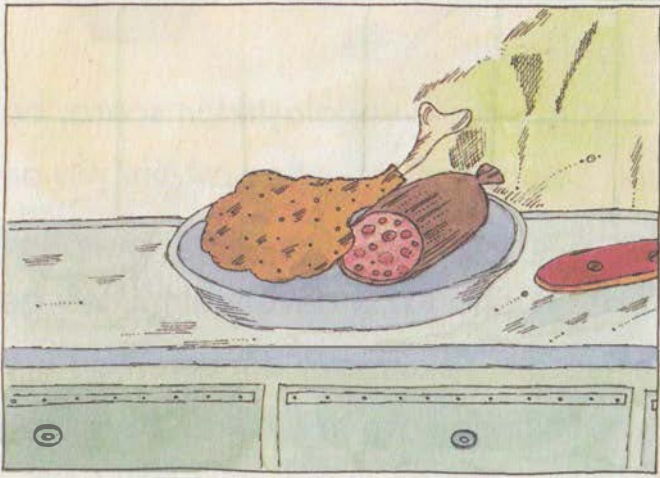
(Anneanne yalnızca alındığında değil, duygulandığı zamanlarda da hıçkırır.)

Okuldan eve dönerken, Mini yolunu biraz uzatırdı hep. Gümüş Sokak üzerinden giderdi. Bir kedi yüzünden!

Dokuz numaralı evde bir kedi oturuyordu. Apartman giriş kapısının yanındaki pencerenin arkasında. Yaşlı bir kadınla birlikte. Her öğlen, ikisi de camdan dışarıyı seyrediyordu.

Mini kediyle arkadaş olmuştu. Sabahları evden çıkarken, kedi için biraz salam, sosis almayı hiç unutmuyordu. Ya da rostodan bir parça.

Yoksa, kedi üzülebilirdi. Çünkü, öğlenleri Mini'nin ona mama getireceğinden emindi. En azından, yaşlı kadın böyle söylüyordu.

Soğuk günlerde giriş kapısının yanın-

daki pencere kapalı duruyordu. O zaman Mini cama vuruyordu. Yaşlı kadın da gelip pencereyi açıyordu.

Kedinin ismi Mırnav'dı. Tam sevilesi bir kedicik! Okşandığı zaman yüksek sesle mırıyordu.

Mini onunla vedalaştıktan sonra, bazen camdan dışarı atlayıp Mini'nin peşinden koşuyordu. Tam sokağın köşesine kadar. Daha fazla devam etmemesi gerekiyordu. Yoksa, eve dönerken bir arabanın altında kalıp ezilebilirdi. Bu yüzden Mini, sokak köşesine gelince, "Mırnav! Hemen geri dön! Marş, marş!" diyordu.

Kedi, Mini'nin sözünü dinliyordu. Mini de, kedi tekrar pencere pervazına atlayana dek bekliyor, ancak ondan sonra yoluna devam ediyordu.

Bir seferinde Mini, Gümüş Sokak'a gittiğinde, giriş kapısının yanındaki pencere kapalıydı. Sıcak olmasına rağmen.

Kedi, pencerenin arkasında oturuyordu. Miyavlıyor ve patisiyle pencereyi tırmalıyordu. Mini cama vurdu.

Ama yaşlı kadın gelmedi.

Mini okul çantasını sırtından indirip yere koydu, üstüne oturarak beklemeye koyuldu.

Oldukça uzun bir süre çantasının üstünde bekledi. Caddeden aşağıya yukarıya bakınıp duruyor; ama yaşlı kadın ortalıkla görünmüyordu.

Derken, bir araba geldi, evin önünde durdu. Park yeri bulamadığından, ikinci şeride park etti.

Genç bir kadın, arabadan inip kapıya doğru gitti. Elinde köpük malzemenin bir kutu vardı.

Mini, kadını tanımıştı. Bu tip kutuları da tanıyordu. Genç kadının adı Rosi'ydi. "Arabalı Yemek Servisi"nde çalışıyordu. Taşdığı köpük kutuların içinde, yemeğini pişiremeyen yaşlılar için öğle yemeği vardı.

Miniler'in apartmanında da, Bayan Rosi'nin yemek götürdüğü iki yaşlı oturuyordu.

Mini hemen ayağa fırladı, çantasını kaptı ve Bayan Rosi'nin arkasından koşmaya başladı. *Umarım, Bayan Rosi benim yaşlı teyzeye gelmemiştir*, diye düşünüyordu.

Ama ne yazık ki, Bayan Rosi kedili pencereye ait kapıyı açtı. Mini, "Lütfen, ben de içeri girebilir miyim? Kedi benim arkadaşım da!" dedi.

"Tabii, seve seve," dedi Bayan Rosi.
"Benim yerime kediyi sen besleyebilirsin.
Zaten bugün çok geciktim!"

Mini'yle Bayan Rosi giriş kapısının arkasındaki küçük mutfağa adım atmışlardı ki, kedi odadan çıkıp Mini'ye doğru koştu ve yakınircasına miyavladı.

Bayan Rosi'nin köpük kutuyu odaya götürüp gelmesi ve daire kapısını çekip gitmesi birkaç saniye sürdü.

Mini, kediyi kucağına alıp odaya girdi. Yaşlı kadın çift kişilik kocaman bir yataкта yatıyordu. Mini yatağın kenarına oturdu.

"Sizin için bir şey yapabilir miyim?" diye sordu. "Biraz ortalığı toplayabilirim belki, hı?"

Oda gerçekten de çok dağınıktı. Küçük mutfak da öyle.

"Taze ciğer alabilirsin," dedi yaşlı kadın. "Mutfaktakiler bayatladı. Benim Mırnava çok seçicidir!"

Bayan Huber, komodinin çekmecesinden cüzdanını ve ev anahtarını çıkardı. "Kasap hemen köşede," dedi.

"Başka bir şey?" diye sordu Mini.

"Şu yemeği mutfağa götürebilirsin," dedi Bayan Huber. "Gerçekten hiç aç değilim."

Mini dolu tabağı alıp, "Birazdan dönerim," dedi ve tabağı mutfak masasına bırakıp çıktı, kasaba gitti.

"Ciğer, lütfen!" dedi Mini.

"Koyun mu, dana mı?" diye sordu kasap.

"Kedi için," dedi Mini.

"O zaman sığır yeter," dedi kasap ve büyükçe bir parça kesti. Mini cüzdandan parayı bulup ödedi ve hızla dükkândan çıktı. Yandaki dükkândan da bir gül satın aldı. Kendi parasıyla!

Bayan Huber güle çok sevindi. Mırnav da taze ciğere çok sevindi. Sonra Mini temizliğe girişti.

Temizlik sırasında kedi hep Mini'nin çevresindeydi.

Mini, kedinin tuvalet kabını temizledi.
Çöpü boşalttı, tabak çanağı yıkadı. Ba-
yan Huber'e çay bile yaptı.

Yatağa dökülmüş bisküvi kırıntılarını
da silkeledi.

Mini iş güç yapmaktan, evde annesinin onu öğle yemeğine beklediğini unutmuştu. Çok merak edeceğini de! Bunu hatırladığındaysa, bir saat gecikmişti bile.

Mini, Bayan Huber'in evinin anahtarını cebine koyup, doğruca evine koştı.

Nefes nefese eve vardığında, annesi sinirden kudurmuştu. "Meraktan az kal-sın çıldırıyordum!" diye haykırdı.

Ama Mini neden bu kadar geç kaldı-ğın anlattığında, annesi sakinleşti. Bayan Huber ve kedisiyle ilgilenmeyi sürdürmek istemesine de karşı çıkmadı. Hatta, "Yal-nız başına idare edemezsen, sana yar-dımcı olabilirim!" dedi.

Mini de, "Ben altından kalkarım. Be-bek değilim ki artık!" diye yanıtladı.

O günden sonra Mini her öğlen Bayan Huber'le kedinin evine gitti. Kedi için ci-ğer alıyordu. Bayan Huber için gazete alıyordu. Köpük kabın içindeki yemeği bir tabağa boşaltıp komodinin üstüne koyuyordu. Yastıkları kabartıyor, çay ya-

piyor, kediyi seviyor, odayı havalandırıyor, kedinin tuvalet kabını temizliyor ve süpürüyordu.

Bir tek, Bayan Huber'e yemek yedirmeyi başaramıyordu. Tatlı sözleri bile işe yaramıyordu.

Mini oradayken, bazı günler doktor gelip Bayan Huber'e iğne yapıyordu. Her gelişinde de, "Böyle devam edemezsiniz. Hastaneye yatmalısınız," diyordu kadıncağıza.

Bayan Huber'se her seferinde itiraz ediyordu: "Mümkün değil, Doktor Bey! Ben hastaneye gidersem, kedim ne yapar?"

Doktor, "Hayvan barınağına gidebilir," diyordu.

Bayan Huber, "Ama mutsuzluktan ölür orada," diyordu.

Bunun üzerine doktor, "Çok mantıksız, inatçı bir ihtiyarsınız," diye kızırıyordu ona.

Mini'ye doktorun "aptal" olduğunu düşünüyordu. Çünkü, Bayan Huber'in

söylediklerini çok mantıklı buluyordu.

Bir keresinde Mini geldiğinde Bayan Rosi evdeydi. Bayan Huber'in yanına oturmuş, nemli bir bezle alnını siliyordu.

Kedi de yatağa oturmuş miyavlıyordu. Bayan Huber berbat görünüyordu. Gözleri kapalıydı.

Mini, "Uyuyor mu?" diye fısıldadı Bayan Rosi'ye.

"Acil servisi aradım," dedi Bayan Rosi. "Felç geçirmiş olmalı. Konuşamıyor! Derhal hastaneye götürülmeli!"

Derken, ambulansın acı sireni duyuldu ve hemen sonra da iki sağlık görevlisi eve geldiler.

Kedi, yataktan aşağıya atlayıp dolabın altına saklandı. Adamlar taşıdıkları sedyeyle yatağa yaklaştılar.

Bir an Bayan Huber gözlerini açtı. Mini'ye baktı.

Mini, o sırada Bayan Huber'in ona, "Mini, lütfen ben iyileşene kadar Mırnav'la ilgilen!" demek istediğinden kesinlikle emindi.

Mini başıyla onaylayarak, "Söz veriyorum!" dedi sessizce.

Adamlar Bayan Huber'i sedyeye koydular, üstünü örttüler ve evden dışarı çıkardılar.

Bayan Rosi, "Sen de gitmelisin artık. Yalnız başına burada kalamazsın," dedi Mini'ye ve onu omuzlarından tutup, odadan dışarı çıkardı.

"Ama kedi?" diye kekeledi Mini.

"Kediyi de Hayvanları Koruma Derneği'nden gelip alırlar," dedi Bayan Rosi. "Endişelenme. Onları hemen şimdi arayacağım."

"Hayır, lütfen!" diye bağırdı Mini. "Bayan Huber eve dönene kadar kediyi ben beslerim. Hatta, yalnız kalmasın diye öğleden sonralarını onunla geçirebilirim!"

Bayan Rosi başını iki yana salladı ve, "Korkarım, yaşlı kadın o kadar çabuk iyileşemeyecek," diye içini çekti.

Mini'yi evden dışarı çıkardı ve kapıyı kapattı.

"Bayan Huber seksen beş yaşında. Hastaneden çıktığında büyük olasılıkla Yaşlılar Yurdu'na gitmesi gerekecek. Oraya da kedi alınmıyor."

Sonra, Bayan Rosi arabasına koştu. Çünkü acele etmeliydi. Bagajında daha bir sürü yemek kutusu bekliyordu.

Mini, Arabalı Yemek Servisi hareket edinceye kadar, apartman kapısı önünde bekledi. Araba köşeyi döner dönmez de, yeniden apartmana girdi.

Bayan Huber'in vermiş olduğu anahtarı çantasından çıkardı ve evin kapısını

açtı. Mutfağa gidip pencereyi sonuna kadar açtı; sonra da masadaki alışveriş sepetini aldı.

Odaya gitti, kediyi dolabın altından çıkarıp alışveriş sepetinin içine oturttu.

Sepeti kolunun altına aldı, evden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Kendi evine gitmek üzere apartman-
dan çıkarken, *Hayvanları Koruma Derne-*

ği'ndekiler kedinin mutfak penceresinden kaçmış olduğunu sanacaklar, diye düşündü.

Mini, eve giden yol boyunca Mırnav'la konuştu. "Gerçi annemle babam kedilerden hoşlanmıyorlar, ama bunun acil durum olduğunu anlayacaklardır," dedi.

"Annemle babam sevecen insanlardır. Hayvan barınağına gitmeni kesinlikle istemezler," dedi.

"Azıcık da kandırmaca yaparım. Yalnızca iki gün için, derim. Yaşlı hanımın öbür gün iyileşmiş olacağını söylerim; onlar da nasılsa o güne kadar sana alışırlar," dedi.

"Ağabeyim Martin kesinlikle sana karşı çıkmaz. Hatta, bana destek bile olur," dedi.

“Hiç korkma, Mırnav! Seninle ilgile-
neceğim diye Bayan Huber’e söz ver-
dim. Ben sözümü tutarım!”

Ama, kolunun altındaki alışveriş sepe-
tiyle evlerinin kapısı önünde durduğunda,
dizleri titremeye ve kalbi küt küt atmaya
başladı Mini'nin. İçi de bir tuhaf olmuştu.
Mini zile bastı. Annesi kapıyı açtı. İçin-

de kedi duran sepeti görünce, "Derhal o hayvanı geri götür, Mini!" diye bağırdı.

Martin, "Hangi hayvan?" diyerek mutfaktan koştu geldi.

Anneanesi, "Hangi hayvan?" diyerek salondan koştu geldi.

Mini, anneanesini görünce çok sevindi.

Gerçekten de anneannesi Mini'ye destek oldu ve, "Ah, bu çok sevimli bir kedi!" dedi.

"Önce içeri gir de, neden kediyi getirdiğini anlat!" dedi.

(Yoksa annesi, Mini'nin kedili sepetle içeri girmesine izin vermeyecekti.)

Mini kediye salona taşıdı. Annesi, Martin ve anneannesi de onu takip ettiler.

Mini kanepeye oturdu, kediye alışveriş sepetinden çıkardı ve kucağına aldı. Sonra da, olup biteni anlattı.

Anneannenin gözleri nemlenmişti. Çünkü, Bayan Huber'e acıyordu. Hem de Mini'nin, bunca "iyi kalpli" olması, yaşlı kadın ve kedilere böylesine yakınlık göstermesi onu duygulandırıyordu.

Mini'nin annesiye, ne yazık ki hiç duygulanmamıştı. "Her şey iyi güzel de, biz Hayvanları Koruma Derneğı değiliz!" dedi.

Sonra bankadan Mini'nin babasını aradı ve kızının eve bir kedi getirdiğini bildirdi. "Bunun olamayacağını çocuğa sen anlat!" diye haykırdı ahizeye.

Ardından da telefonu getirip, ahizeyi
Mini'nin eline tutuşturdu.

Mini telefonu annesine geri uzattı. "Yalnızca iki üç günlüğüne," dedi.

"Saçma!" dedi annesi. "Felç öyle iki üç günde geçmez! Şimdi hayvanı tekrar sepete koy! Onu hayvan barınağına götürüyoruz!"

"Nerede orası?" diye sordu Martin.

"Birazdan öğreniriz!" Mini'nin annesi telefon rehberini alıp sayfaları karıştırmaya başladı.

O sırada Mini'nin anneannesi ayağa fırladı, kızının elinden telefon rehberini kaptı ve tiz bir sesle bağırmaya başladı: "Senin hiç kalbin yokmuş! Ne kadar duygusuzsun! Senin gibi bir kızım olduğu için utanıyorum! Yazıklar olsun!"

"Sen bu işe karışma!" diye bağırdı Mini'nin annesi.

“Şimdi de konuşmamı mı yasaklamak istiyorsun?” diye haykırdı anneanne.

“Evet, öyle istiyorum!” diye kükredi Mini’nin annesi. “Çocuk değilim! Ne yapmam gerektiğini biliyorum!”

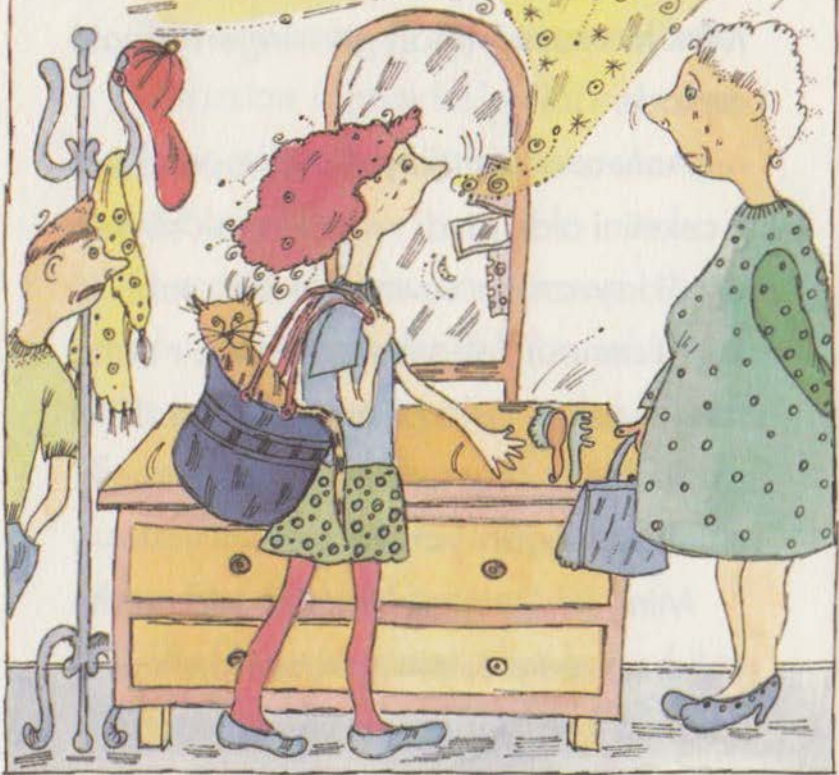
Bu bağırış çağrıştan korkan Mırnav, Mini’nin kucağından gerisingeri sepete zıpladı.

Anneanne sandalyenin arkasında asılı ceketini aldı, giydi ve hıçkırarak söylendi: “Hayvanları sevmeyen biri, tabii ki kendi annesini de sevmez! Beni bir daha asla – asla – asla göremeyeceksin!”

Sonra da, burnunu çeke çeke, hışımla salondan dışarı yöneldi.

Mini, kedi sepetini kapıp, yıldırım hızıyla anneannesinin arkasından koştu; salonun kapısında ona yetişip sordu:

ANNEANNE,
BİZ DE SENİN YANINA
TAŞINABİLİR MİYİZ???

“Sen ve kedi mi? Bana mı?” Anneanesi o kadar şaşırılmıştı ki, ağlamayı kesti.

Mini başıyla onayladı.

Anneanesi, “Ciddi misin sen?” diye sordu.

Mini tekrar başıyla onayladı. Gerçekten de ciddiydi. Kediyle başka nereye gidebilirdi ki?

“Mini, sen aklını mı kaçırdın?” diye seslendi Martin.

Mini ağabeyinin neyi kastelliğini yüz ifadesinden anlamıştı.

Söyle düşünüyor olmalıydı: *Anneannenin evinde yaşanmaz ki! O düzene çok önem verir! Terbiyeli davranışa da! Şakadan da anlamaz, sürekli alınır! Anneannemin yanında bir hafta sonu bile dayanılmaz!*

Mini de şöyle düşünüyordu: *Doğru! Ama yine de gitmeliyim! Mırnav'ın hatırası için!*

Anneanesi, "Tabii ki, yanıma gelebilirsiniz! Ama anneler kesinlikle izin vermezler!" dedi Mini'ye.

Mini annesine baktı.

Annesi gülümsedi. O da Martin gibi düşünüyordu herhalde!

Mini, "İzin verir misin?" diye sordu annesine.

Annesi kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu; "Elbette," dedi.

Mini'nin anneannede bir gün bile dayanamayacağını düşünüyordu garanti. Mini daha o akşam bin pişman eve geri dönecekti. Ya da en geç ertesi sabah!

Şöyle düşünüyor da olabilirdi: O za-

Mini'nin ayısını ve oyuncak bebek yatağını da Martin peşlerinden taşıdı.

Mini akşam eve dönmedi! Ertesi sabah da dönmedi!

Ancak ertesi akşam geldi. Ama, hiç de öyle pişmanlıkla falan değil!

Anneannesinin tekerlekli pazar çantasıyla gelmişti. Resimli kitaplarını, şemsiyesini ve pencere önü kaktüsünü aldı.

Babası alaylı bir biçimde sordu: "Nasıl, rahat mısın anneannende?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Mini.

Annesi alaylı bir biçimde sordu: "Nasıl, eğleniyor musun onunla?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Mini.

Martin, "Mini, böyle davrandıklarına bakma! Mutsuz olduklarını belli etmek

istemiyorlar, o kadar," diye fısıldadı.

"Ben de mutsuz olduğumu belli etmek istemiyorum," diye fısıldadı Mini de. Çünkü, anneannesinin evinde hayat hiç kolay değildi.

Mini, salondaki kanepede yatabileceğini ummuştu. Ama anneanesi istemedi!

Nedenini, "Sabah her taraf dağınık olur," diye açıkladı. Bu yüzden, çift kişilik büyük yatakta ikisi birlikte yatmak zorundaydılar.

Ama, anneanesi çok horluyordu!

Mini kahvaltıda kakao içmek zorundaydı. Çünkü, çocuklar için sağlıklıydı!

Ama, Mini kakaodan nefret ederdi! Hele, kaymağı olanlardan!

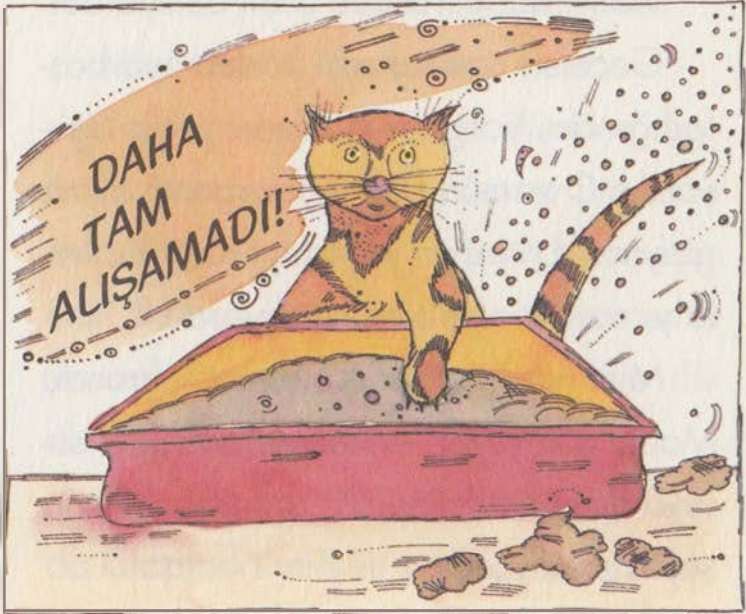
Televizyon izlemesine de izin yoktu! Çünkü, çocuklar için sağlıksızdı!

Akşam yemeğinde anneanesi ona nasıl yemek yenilmesi gerektiğini anlattı: Dirseklerini bedenine yakın tutarak. Mini'nin bunu öğrenebilmesi için, kollarının altına birer kitap sıkıştırdı:

Anneannesi Mini'nin getirdiği oyuncakları dolaba kaldırdı. "Düzenli olmalısın! Oynanmayan oyuncağın ortadan kaldırılması gerekir!" dedi.

Ama, kediye karşı "süper tatlı"ydı. Mırnav'ın yaptığı hiçbir şeye kızmıyordu. Kedi istediğini yapabiliyordu! Önemli olan da buydu!

Anneannesi, Maksi'nin onu ziyarete gelmesini de istemiyordu. "Kendine daha terbiyeli bir arkadaş bul!" dedi.

Mini parka da gitmemeliydi. "Orada yalnızca kirlenirsin," dedi.

Mini, üç gündür anneannesinde kaldığı halde, oradaki yaşama birazcık bile alışamamıştı.

İnanılmaz derecede evini özliyordu!

Geceleri anneannesi horlamaya başladığında, yorganı tepesine çekip ağlıyordu. O zaman Mırnav, yorganın altına giriyor ve Mini'ye yaslanıyordu. Bu, Mini'yi az da olsa teselli ediyordu.

Mini her gün okulda, ders aralarında Martin'e koşuyor, annesiyle babasını soruyordu. Ancak Martin, anlatacak fazla şey bulamıyordu.

"Annemin hiç keyfi yok," diyordu.

Ya da: "Babam her şeye söylenip duruyor."

Ya da: "Dünkü akşam yemeği acayip tuzluydu."

Mini, anneannesinde geçirdiği dördüncü gün okuldan dönerken, Bayan Rosi'yle karşılaştı. Bayan Rosi ona, Bayan Huber'i kaybettiklerini bildirdi. Dün!

Mini bembeyaz kesildi.

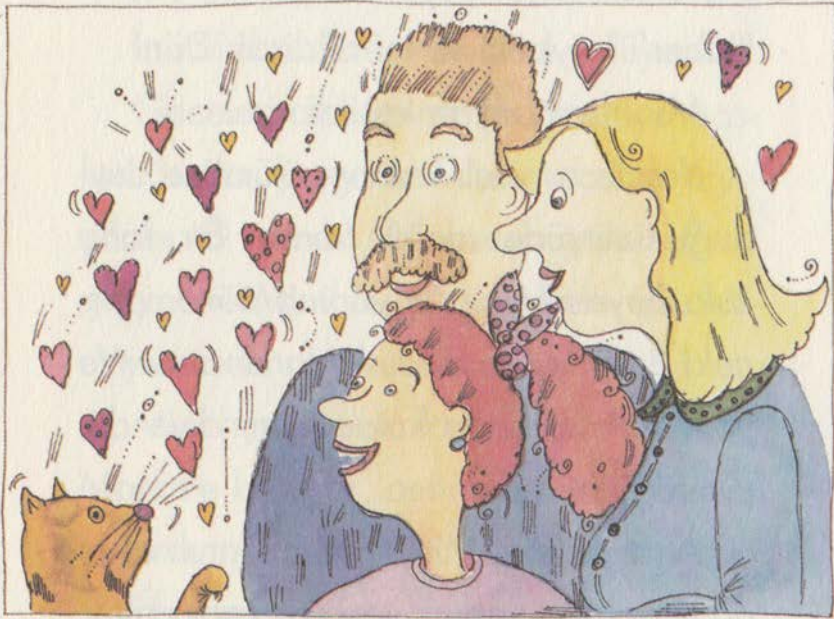
Yalnızca, yaşlı kadının ölümüne duyduğu üzüntüden değil. *Mırnav bir daha asla Bayan Huber'in yanına dönemeyecek! Ben de sonsuza dek anneannemle yaşamak zorunda kalacağım,* diye düşündüğü için de.

Ama akşam, Mini tam kollarının altında kitaplarla yemek yerken, kapı çaldı.

Annesi, "Bir kediyle yaşamak, Mini' siz yaşamaktan daha iyi!" dedi.

Babası, "Nasıl olsa lotoda altı tutturur- sam, bahçeli bir ev alacağız!" dedi.

Çok duygulanan anneye, Mini'nin anne ve babasına sarılıp, "Meğer, sizin de kalbiniz varmış!" diye hıçkırdı.

Mini ise, Mırnav'ı sepete koyup, anne ve babasıyla birlikte evine döndü.

Anneannesi arkalarından seslendi: "Kedi kabı ve kumu için sizden elli lira alacaklıyım!"

O zamandan beri üç hafta geçti. Martin, daha şimdiden Mırnav'ı çok sevdi. Mırnav da anneyi. Sürekli onun kucağına oturmak istiyor. Mini'nin annesi bundan huylanıyormuş gibi davranıyor. Oysa, "kucakta kedi"ye aslında hiç de karşı olmadığı Mini'nin gözünden kaçmadı. Hatta annesi, kimse görmüyor sandığı zamanlarda kediyi okşuyor.

Mini'nin babası ise artık gerçekten de her hafta loto oynuyor. Hem de, üç kupon birden dolduruyor. Altıyı henüz tutturamadı. N'apalım, bir süre daha kedili bir daireye katlanabilir herhalde. Aslında buna hiç kuşku yok! Dün Mini'nin babası yataktayken, Mırnav onun yanına atladı. Mini kediyi tam kucaklayıp alacaktı ki, babası şöyle dedi:

Çok ödüllü usta
yazar **Christine
Nöstlinger**'den
küçükler için
sevimli bir dizi!

MiNi

1 MiNi ve Mırmıv Kedi

2 MiNi Denizde

3 MiNi ve Doğum Günü Partisi

4 MiNi Küçük Dedektif

5 MiNi ve Yılbaşı Armağanları

6 MiNi Kayak Tatilinde

